

Precizări privind activitatea în cadrul unor ONG-uri susținute financiar și de către George Soros

Unele din organizațiile neguvernamentale cu care am lucrat au fost susținute financiar, parțial, și de către George Soros (într-o perioadă în care miliardarul american era cunoscut exclusiv pentru finanțarea apărării drepturilor și libertăților fundamentale și a consolidării sistemelor democratice).

În toată această perioadă, personal nu am inițiat sau susținut niciun alt gen de proiecte cu o asemenea finanțare. Mai mult, în anii din urmă, în care George Soros a început să asume public ideologii și poziții politice partizane (începând în special cu anul 2018), am exprimat prin presă rezerve și critici în acest sens. La fel am procedat și cu acei foști colegi din organizațiile neguvernamentale care au procedat asemănător – deși nu am avut niciodată cunoștință despre faptul că George Soros le-ar fi cerut să procedeze astfel. Nu am beneficiat de burse ori alte asemenea stipendii personale din partea lui George Soros ori a fundațiilor sale. De la unii dintre colegii cu poziții decizionale în organizațiile neguvernamentale (precum și de la persoane din structurile ierarhice superioare lor) am avut parte în general de o atitudine rezervată spre ostilă.

Pun mai jos mai multe materiale pe care în timp le-am publicat în presă care pot să confirme cele de mai sus (materialele pot fi găsite și pe pagina de Publicistică web-site-ului).

Situațiunea (LXXXVI) – Revista Timișoara, 12 ianuarie 2018, pasaj

Anii 2010-2014, de după criza din 2008, pornită ca și cea din urmă cu nouă decenii tot de pe Wall Street, au constituit perioada celor mai negre profeții pentru UE. De peste Ocean magistrala sinteză a zguduitorilor și cutremurătoarelor mii de preziceri a reușit-o un fost consultant al fostului Obama, care cu cuvintele sale a rupt catapeteasma Templului în nouă: „Criza europeană se poate termina într-un război mondial”. Dar Apocalipsa ne-o vesteau din chiar interiorul Uniunii până și dragii parteneri din Albion, care – absolut întâmplător tocmai în toiul crizei – au anunțat că vor părăsi Uniunea. Ceea ce, știm deja, au și făcut – ca niște adevărați gentlemani, ce-și țin cu strictețe cuvântul dat. Dacă au făcut-o cu Stalin la Yalta, puteau ei să se poarte ca niște mojici tocmai într-un club al democrațiilor selecte? Și totuși, iată, după un deceniu de la declanșarea crizei, UE se încapățânează să supraviețuiască. Iar euro refuză și el să se dea pe mai puțin de 1,3 dolari. Și să-l contrazică insolent până și pe d-l Soros. Care în 2012 alerta Universul cu criza "de coșmar" a zonei euro și cerea să se adopte “două măsuri urgente”: ieșirea Germaniei din zona euro și deprecierea nesuferitei monede. Între timp observ că această Cassandra amușinând mereu bursele a schimbat partitura. Nu mai există coșmarul ce nici nu existase dar Uniunii tot rău îi e. Ea se află – of course – într-o “criza existențială”. Amenințată mortal de

xenofobie, de ruși și, mă-nțelegeți domniile voastre, de toate alea. În toți anii de după criză cea mai atacată a fost, firește, Germania, în special pentru relațiile economice foarte profitabile cu Rusia. Ceea ce în vara lui 2012 chiar mă făcuse să mă întreb, cum îmi vine să mă întreb și acum: “Pe cine și cu ce deranjează că cele două mari puteri cooperează în loc să se înfrunte? Regretă cineva că Stalin și Hitler nu pot să mai treacă o dată Europa prin foc și sabie?”

*

Situațiunea (LXXXIX) – Revista Timișoara, 16 februarie 2018, pasaj

Ziare britanice importante sunt furibunde în aceste zile din cauza informațiilor că George Soros este implicat în ceea ce ele numesc "un complot anti-Brexit". Dacă acestui fapt adăugăm și intervențiile tot mai numeroase și netransparente din ultimii ani în politica la vârf din UE, putem conchide că se cere dată deja o atenție serioasă intențiilor d-lui Soros. Desigur, nu pot fi șterse deceniile în care miliardarul cetățean american a susținut prin finanțări generoase valorile democrației și statului de drept, drepturile omului, principiile bune guvernări etc. Însă acțiunile sale de azi din politica și decizia europeană, servind ideologiei neo-marxismului revanșard, nu cred că mai sunt acceptabile.

*

Soros și noi: adevăr sau altceva?

Începând mai ales cu anul 2016, în România au fost aduse în mod repetat acuze grave cu privire la implicarea miliardarului și filantropului George Soros în politica din România. Principala teză a fost că organizațiile neguvernamentale, dar și diverse pesonalități, individual, au beneficiat de finanțări din partea lui Soros pentru susținerea guvernărilor Partidului Democrat (ulterior PDL) și a lui Traian Băsescu, respectiv pentru o atitudine cât mai critică, agresivă chiar, la adresa guvernărilor celeilalte jumătăți a FSN-ului originar – PSD.

Ca unul care de-a lungul anilor a lucrat în trei dintre organizațiile vizate și ele în câteva rânduri de criticile respective, cred că pot să aduc câteva lămuriri.

Înainte de toate, fondurile organizațiilor în cauză s-au constituit numai în parte, în pondere secundară, din granturi gestionate de fundații ale lui Soros. În al doilea rând, în anii în care știu bine despre ce a fost vorba, aceste fonduri au fost de un ajutor excepțional în câteva domenii care în România de după 1989 erau nu la pământ, ci sub pământ. Situația din penitenciare, de exemplu. După 1989, timp de aproape zece ani, am făcut multe zeci, poate sute, de vizite în aceste locuri, și am fost martor al transformării lor treptate din temnițe ale regimului inuman de până atunci în medii în care privarea de libertate nu mai era și nu mai este dublată de condiții pur și simplu distrugătoare ale ființei umane. Inițial respinse cu indignare, rapoartele de vizită ale APADOR-CH au devenit încet-încet instrumente cât se poate de utile pentru responsabilii sistemului și ai Ministerului Justiției în evaluarea și ameliorarea lucrurilor. Arhiva de rapoarte a

Asociației poate fi pentru cei interesați un excelent documentar al evoluției situației din sistem. Aproape la fel au stat lucrurile și cu aresturile Poliției, dar și cu schimbarea mentalității (extrem de anevoioasă și aici) a personalului din acest sistem – precum și a mentalității polițiștilor în general în relațiile cu cetățenii, în restricționarea uzului de armă exclusiv la cazurile strict prevăzute de lege etc.

Apoi orfelinele groazei ale fostului regim, o realitate care într-o mică măsură mai reverberează chiar și azi. Finanțările lui Soros au ajutat și aici foarte mult. Ele au susținut și continuă să susțină organizații (inclusiv Centrul de Resurse Juridice) ale căror activiști s-au bătut și încă se bat aproape eroic, ca pentru proprii copii, cu un sistem nu o dată refractar și insensibil până și la dramele unor copii ai nimănui, și de multe ori și cu grave dizabilități.

Accesul la justiție, dreptul la un proces echitabil, libertatea de exprimare, accesul la informații și multe altele au fost de asemenea teme importante, acoperite în beneficiul cetățenilor de expertiza de la nivelul acestor organizații. CRJ și Institutul pentru Politici Publice au derulat nenumărate proiecte dedicate integrității și transparenței administrației publice. Și lista poate continua.

Desigur, este știută implicarea deschisă, inclusiv financiară, a lui Soros în politica SUA, țară al cărei cetățean este. Personal el a asumat și poziții publice vizând chestiuni politice dintr-o țară sau alta, inclusiv din țările unde susținea financiar organizații neguvernamentale – și cred că aici a greșit (făcându-și un deserviciu chiar și sieși și ideilor sale). Nu știu să fi făcut așa ceva și la noi. Cred că a greșit amestecându-se în politică și în alte țări. Dacă a făcut-o netransparent, cred că a greșit cu atât mai mult, ca unul care se revendică drept apărător și promotor al valorilor societății deschise.

În cei 26 de ani în care am activat în cadrul uneia sau alteia dintre cele trei ONG-uri, nimeni nu mi-a spus sau sugerat că într-o chestiune sau alta Soros sau altcineva dintre colaboratorii lui ar dori să ne situăm pe o poziție sau alta. Și nici n-am auzit vreodată vreun coleg să i se fi cerut așa ceva. Apropo, aduc aminte că în anii în care mai toată presa acuza că el are mari interese să se facă proiectul Roșia Montană, Fundația lui din România lupta să nu se facă. Și încă ceva: nu știu, și-mi pare tare suspect lucrul acesta, ca cineva din cei ce tot clamează pericolul Soros pentru democrația din România (ah, și ce mai democrație...) să fi semnalat vreodată celui în cauză măcar și numai ceea ce e cât de cât adevărat în povestea aceasta.

Anume, ca să dau doar două exemple, în 2004, spre finalul mandatului de președintă a APADOR al Monicăi Macovei, Asociația ajunsese să capete o orientare tot mai favorabilă PD și lui Traian Băsescu. Erau lunile în care viitorul președinte începuse să-și adjudece tot ce se putea adjudeca din zona intelectuală, ONG, mass-media etc (în acele luni am și plecat de la APADOR, iar de la Cotidianul am fost scos de gealații nou-înstăpâniți ai lui Sorin Ovidiu Vântu). În mod categoric, acest lucru a fost pe cât de evident atunci și în anii care au urmat, pe atât de contrar statutului unei organizații de drepturile omului.

Exact la fel, și în exact aceeași perioadă, s-a întâmplat și cu IPP; din același motiv am plecat și de aici (în octombrie 2004).

I-a sesizat vreodată cineva în toți anii aceia lui Soros asemenea lucruri? Nu cred. S-a pretins că unele ONG-uri ar fi primit finanțări de la Soros pentru a se implica în manifestații violente împotriva actualului Guvern PSD. Dețin serviciile de informații și instituțiile guvernamentale dovezi în sensul acesta? Dacă da, ce măsuri au luat? Dacă nu, cui și în ce scop folosesc asemenea dezinformări?

În sfârșit, în ce mă privește găsesc relevant și un episod din ianuarie-februarie 2010 (prima parte a mandatului doi al lui Băsescu), când CRJ (eram președinte al bordului) a fost supus unei evaluări stranie din partea OSI (structură de finanțare efectivă a Fundației Soros). Fără să aibă ce să semnaleze pe fondul activității bordului și CRJ, raportul de evaluare vorbește despre percepția și riscul de „politizare” la nivelul bordului. Nici mai mult, nici mai puțin – și fără nicio explicație. Dar nici nu era nevoie de așa ceva de vreme ce era clar că observația mă viza. Fără să mă numească, dar și complet gratuit. Este adevărat, timp de mai bine de zece ani fusesem un critic constant, prin presă, a lui Băsescu și camarazilor lui (între care și Monica Macovei, după ce s-a încârdășit și pe față cu numiții); nu mai vorbesc că în 1997, la Guvern fiind (de unde am și zburat imediat), am fost cel care a inițiat verificările în afacerea Flota. Însă absolut niciodată, și sub nicio formă, n-am dus opiniile și opțiunile mele în bord ori în activitatea CRJ. E adevărat că în perioada în care ONG-urile se închinau una după alta lui Băsescu și alor lui, CRJ rămăsese una dintre puținele care n-o făceau. Dar asta mulțumită întregului bord și directorului executiv. Încât evaluarea, pe care am contestat-o în mod categoric și fundamentat, a rămas ceea ce fusese în realitate – o încercare de intimidare, indiscutabil politică. Ceea ce mi-a spus încă de atunci că nici vorbă ca o asemenea intervenție să fi venit de la Soros sau de la colaboratorii lui apropiați. Însă de unde, atunci? Fix de la interese politice din țară. Evaluatorul locului a fost Mona Nicoară, membră a APADOR, având soțul în bordul Asociației (o incompatibilitate de care s-ar fi jenat probabil până și Monica Macovei – și poate că și Băsescu însuși). Iar consultanți, fix lideri oengiști cu fix aceleași opțiuni politice cu Monica (APADOR, IPP, Agenția de Monitorizare a Presei, Liga Pro Europa șamd).

Așadar, față de toate acestea, până la o eventuală probă contrară – concretă și concludentă, iar nu bazată pe presupuneri și pe sofisme – nu pot să conchid decât că mi se pare prea puțin probabil ca Soros însuși să fi dorit politizarea ONG-urilor la a căror finanțare a contribuit și el. Iar dacă lucrurile stau așa, explicațiile sunt de căutat și în continuare tot pe aici, în mlaștina intereselor politice și aranjamentelor de tot felul, în oportunismul și lipsa de caracter a elitelor civice și intelectuale. (ActiveNews.ro, 28 ianuarie 2019)

*

Sunt semne că Donald Trump se află în fruntea unui curent internațional pentru o altă ordine mondială, bazată pe suveranitatea statelor și pe standarde echitabile în relațiile dintre ele. Dacă aceasta va reuși, vom afla între destule altele că globalismul neo-marxist ateist a funcționat mulțumită mai ales unei rețele de servicii secrete statale de factura Securității noastre trădătoare. Rețea care în atot-puternicia ei a impus șefi de state și guverne, i-a repus în funcții pe cei înlăturați de popoare (cazul-școală Băsescu). Votul oamenilor n-a mai contat, democrația a ajuns o caricatură, o fantoșă manipulată prin sondaje de opinie, exit poll-uri etc. Sondajele de opinie și exit poll-urile nu mai au de mult rostul de a cerceta opinia publică și opțiunile electorale, ci de a le determina. Cam de două decenii, această diabolică rețea a făcut ca în majoritatea țărilor pe care le controlează strict, rezultatele electorale să fie impuse prin exit poll-uri cu rezultat prestabilit, operă a unor „companii private” aflate sub controlul serviciilor secrete – servicii care mai nou se implică la vedere până și în centralizarea (și "prelucrarea") rezultatelor votării. Răul acestor din urmă ani poartă și nume, pe unele știindu-le deja bine: Clinton, Soros, Merkel, Macron.

*

CEDO, penetrată de rețelele lui Soros și Securitatea lui Ceaușescu/ Judecătorii își întemeiază deciziile pe falsuri

Un coleg supărat foc

Într-una din zilele lui 2003, m-am trezit atacat frontal în presă de Gabriel Andreescu, cu care până atunci mă aflasem, timp de 13 ani, într-o colegialitate tihnită la Alianța Civică și Comitetul Helsinki. Apoi, nu peste mult timp, alt atac. La acesta din urmă încerc un drept la replică dar directorul și cenzorul-șef al revistei Timpul, Liviu Antonesei, mă refuză nemilos. Așa că spun și eu ce am de spus în revista la care colaborez în exil, New York Magazin În exil pentru că din țară, Băcanu și cei de la Academia Cațavencu (înstăpâniți peste ziarul regretatului Rațiu, având ca patron, ca și Andreescu oarecând, pe viitorul deținut Ovidiu Vântu) mă suprimaseră de la România liberă și Cotidianul pe motiv de anti-Sistem. Cel mai recent, în 2017, directorul actual al Cotidianului, Nistorescu, mulți ani fost ziarist în presa ideologică comunistă, mi-a oprit și el colaborarea – pe care o avusesem de asemenea fără vreun onorariu – din cauză că nu l-am ascultat “s-o las mai moale cu Securitatea”.

Peste ceva ani, ajung să polemizez din nou cu fostul coleg. New York Magazin, având și acordul meu imediat, îi publică prompt fiecare replică. La un moment dat, el s-a dat la un fals grav din biografia mea de sub comunism, dar și la aberații de top, care să mă zugrăvească drept om al regimului (între altele că am depus jurământul militar – pe care, evident, toată lumea îl depunea, inclusiv inchișitorul meu neîndurător). Prin urmare, pentru că socotisem (ca și azi) că Andreescu nu avea statura să-mi țină mie lecții de etică publică, i-am răspuns cu textul „Cu ce drept, impostorilor?” (poate fi găsit pe web-site-ul meu, pagina Publicistică 2010). Cele ce i le-am spus

– cam de la obraz, recunosc – l-au supărat maxim. În trecut, în ce mă privește, cine nu cunoaște poate să afle în detaliu de pe web-site-ul meu că în cele trei decenii de după 1989 mi-am sacrificat întreg destinul public ca să spun răului pe nume și să mă împotrivesc lui. Așa că am avut și am motive să spun “elitelor intelectuale post-comuniste”, în special celor ce vor să-mi mai și vorbească de sus, că – într-o țară măcinată de o corupție endemică și de atâtea alte rele – ei sunt, și nu eu, cei care, din interese meschine, și-au abandonat în mod rușinos rosturile ce le reveneau în cadrul societății.

Cu gândirea la cremenal

La Parchet și la Judecătoria Sectorului 6

Supărat, cum spun, fostul coleg mă dă în judecată. Pentru început ratează în penal din cauză că nici el, „marele militant pentru drepturile omului”, și nici avocata sa (Livia Cintează – o tristă amintire...) nu aflaseră că, în România, procurorii, cu ale lor cătușe, nu se mai ocupau cu reprimarea libertății cuvântului. Așa că face un proces civil. Probez și justific în instanță fiecare frază și cuvânt ce puteau să fie considerate cauzatoare de prejudicii reputației și altor drepturi ale lui Andreescu. Și o fac – atenție! – neavând această obligație, și deci dând satisfacție peste măsură principiului jurisprudenței îndelungate a CEDO: limitele criticii admisibile sunt mai largi când este vorba oamenii politici sau de exercitarea unor funcții oficiale decât ar fi în cazul unor particulari (principiu pe care CEDO l-a indicat ca atare și atunci când aceasta îi apăruse anterior (vom vedea și cum) fostului coleg libertatea de exprimare în procesul său cu fostul ministru al Culturii, Andrei Pleșu – Cererea 19452/02). Principiul în cauză mai spune și că libertatea de exprimare include nu numai informațiile și ideile primite favorabil sau cu indiferență ori considerate inofensive, dar și pe acelea care “ofensează, șochează sau deranjează” (cauza Lingens împotriva Austriei etc). Că atunci când este vorba de presa scrisă și de orice problemă de interes general, comunicarea informațiilor și ideilor libertatea presei include și posibilitatea recurgerii la o anume doză de exagerare și chiar de provocare (cauza Dalban împotriva României). În considerarea tuturor celor de mai sus, Judecătoria Sectorului 6 îi respinge acțiunea (tânăra judecătoare Ionela-Daniela Munteanu, cu o motivare pe care aș recomanda-o tuturor practicienilor dreptului din acest domeniu – Sentința, și întreg dosarul, poate fi găsită pe pagina de Documente a site-ului meu, la „Procesele intentate de Gabriel Andreescu”).

La Tribunalul București

Instanța - judecătorele Aneta-Elena Popa (președintă), Mirela Pod și Steliana Mihăilescu – modifică soluția de la fond și mă obligă să plătesc fostului coleg echivalentul a 2.300 de euro pentru daune morale. Motivele? Cu privire la fapte, o sfidare cinică a realității. Întâi, zicându-se că Andreescu nu poate fi considerat un om politic sau că ar fi exercitat funcții oficiale care să accepte un grad al criticii mult mai înalt față de persoanele obișnuite. Asta deși, cum arătasem în privința faptei pentru ca îl criticasem, în perioada corelativă el fusese membru al CPUN (practic primul Parlament al României de după Revoluție); instanța nu se încurcă cu vreo motivare a

felului în care a decis. Apoi, că nu s-ar fi dovedit că acest statut al lui Andreescu ar fi avut vreo legătură cu implicarea sa în procesul de „privatizare” a Editurii Politice în Editura Humanitas. Dar cum adică nu s-a dovedit când el însuși a recunoscut („Acționar la Humanitas S.A.”, în ziarul „Ziua” din 22 martie 2007), povestind cum a creat, la începutul anului 1990, în timp ce era membru CPUN, Editura Humanitas SRL, împreună cu colegul de la Grupul pentru Dialog Social, Gabriel Liiceanu. Iar celălalt coleg al său din GDS, Andrei Pleșu, din înalta poziție de ministru al Culturii, a cadorsit Editura tocmai înființată de colegi cu Editura Politică. Și a făcut-o prin acte absolut ilegale – printr-un Ordin nu doar nepublicat în Monitorul Oficial, cum cerea legea, dar și bine ascuns de colegul GDS-ist al lui Andreescu prin dispoziția că „acest document” (Ordinul ilegal) „nu se fotocopiază și nu se scoate în afara instituției”. Nepublicarea Ordinului și ascunderea lui obsesivă cred că vorbește oricui, de la sine, despre caracterul ilegal al „privatizării”, în beneficiul celor trei, a celei mai mari Edituri de dinainte de 1990; la Ordin și la incredibila dispoziție aveam să ajung, personal, numai după multe și dificile investigații ziaristice (toate acestea aveam să le arăt detaliat și în Cererea către CEDO). Din textul din Ziua, de după 17 ani de la „privatizare”, rezultă că Andreescu s-ar fi retras din afacere cel mai probabil nemulțumit de felia de cașcaval primită. El sugera că ar fi fost deranjat de favorurile fiscale pe care Humanitas începuse să le primească – fără a aminti însă un sigur cuvânt de fraudă inițială cât casa. Andreescu a scris articolul din Ziua în contextul în care în acea perioadă presa luase concertat în vizor „afacerea Humanitas”, iar dezvăluirea implicării lui în ea devenise practic iminentă. În sfârșit, Tribunalul mi-a mai imputat că un număr de aprecieri la adresa lui Andreescu ar fi fost ofensatoare. Cu toate că în legătură cu judecățile de valoare, repet, CEDO stabilise – clar și constant, de-a lungul a zeci de ani – că cerința probării lor e imposibil de îndeplinit și că o asemenea cerință încalcă însăși libertatea de opinie, cu toate acestea, spun, am justificat instanțelor fiecare cuvânt pe care l-am scris. De exemplu, în cazul expresiilor „apucat”, „alienat” (cu sensul „înstrăinat”, cu baza factuală pe care am probat-o de asemenea în justiție și în Cererea către CEDO), “prostălău ranchiunos și repezit”, „impostori fără rușine” (aici vizasem inclusiv parte din elita intelectuală „post-comunistă”) – expresii ce mi-au fost imputate de Tribunal – am arătat că prin asemenea caracterizări (care, desigur, au putut să „ofenseze” și să „deranjeze”!) răspusesem atacului la persoană cu care Andreescu mă vizase printr-unul din articolele sale. Articol pentru care am fost obligat, ca ziarist, să plătesc 13 (!) pensii lunare la quantumul pe care-l aveam atunci. Dar, întreb, fostul coleg nu se dovedise „lipsit de minte, repezit și ranchiunos” când mă acuzase, între mai multe altele, că pentru a fi admis la Drept, aș fi fost „agreat de organele” regimului comunist represiv. Știind bine că făcusem Dreptul sub comunism, n-ar fi putut Andreescu să mă întrebe măcar aluziv, în cei 13 ani cât am fost colegi, în ce condiții reușisem să intru la facultate? Pentru că așa ar fi aflat că, pentru a nu-mi fi respins dosarul de înscriere la admitere, am fost nevoit să-mi asum riscul ascunderii faptului că fratele meu era preot (atitudinea ostilă regimului comunist, faptul că fratele era preot etc aveau să-mi compromită esențial cariera militară pentru care mă pregătisem). Însă cel mai grav în tranșarea chestiunii judecăților de valoare a fost faptul că Tribunalul a stabilit, în mod evident abuziv, că, deși fost membru al Parlamentului, Andreescu nu putea fi considerat om politic sau că ar fi

exercitat funcții oficiale. Consecința directă a acestei decizii – urmărită de instanță, nu am multe dubii – a fost ca Andreescu să nu poată fi considerat o persoană cu privire la care să fie admisibile inclusiv “informațiile și ideile care ofensează, șochează sau deranjează”.

Îngrijorări cu gândul la CEDO

În februarie 2013, mă adresez CEDO (Cererea 29497/13). Pentru că, la acest nivel, stabilirea adevărului îmi apărea a fi un lucru ce ținea nici măcar de matematică, ci de aritmetică, sigura preocupare a fost să mă asigur de examinarea imparțială a Cererii. Dar, se pune întrebarea, aveam eu motive să mă tem de contrariu? Să vedem.

Puțini știu că, mulțumită unei discreții pentru care l-ar invidia până și agenții serviciilor secrete, Gabriel Andreescu a fost și este un om foarte influent. Abia executat Ceaușescu, el are un rol esențial în fondarea, la 31 decembrie 1989, a Grupului pentru Dialog Social. La scurt timp, George Soros descinde la București, unde este găzduit de GDS. El finanțează masiv GDS, și apoi, după ce-și înființează propria Fundație în România, alocă acesteia fonduri de ordinul zecilor de milioane de dolari. Primul președinte al ambelor organizații devine Alin Teodorescu. Un personaj tulbure, care 14 ani mai târziu ajunge șef al Cancelariei primului ministru Adrian Năstase – alesul lui Ion Iliescu, cel care în iunie 1990 veghease ca sediul GDS-ului lui Andreescu și Teodorescu să fie neatins de minerii deveniți, în centrul Capitalei, niște brute sângeroase instigate masiv de securiști. Marea șansă în viața aceasta a lui Teodorescu a fost că Andreescu – extrem de vizionar și generos imediat în post-comunism – l-a impus personal, cu mână forte (din motive ce vor rămâne o imensă și eternă enigmă) pe lista fondatorilor GDS în compania unor luptători anti-comuniști autentici precum Radu Flipescu și Dan Petrescu (în facsimilul 1 poate fi văzută lista întocmită de Andreescu).

Ulterior, Andreescu înființează o mulțime de alte entități finanțate de Soros: Comitetul Helsinki Român, Centrul pentru Studii Internaționale, Centrul pentru Drepturile Omului, Noua Revistă de Drepturile Omului, Revista de Studii Internaționale etc. În toate și încontinuu, el o are alături pe la fel de influenta Renate Weber, succesoarea lui Teodorescu la președinția Fundației Soros. Fundația îi virează sume frumoase lui Andreescu nu doar la ultimele patru entități (în care este implicată și Renate), dar și premii și altele plăți direct din conturile proprii. Oameni de bază ai lui Soros, ei au nesfârșite relații în nesfârșita rețea internațională a omnipotentului multimiliardar. Rețea ce penetrează cu maximă eficiență până și CEDO, fapt despre care la data la care sesizasem CEDO dețineam în special informațiile care mă interesau. (În urmă cu o lună și jumătate Centrul European pentru Lege și Justiție, ECLJ, a lansat raportul unei anchete impresionante dezvăluind problemele și conflictele de interese grave generate de această incredibilă intruziune a oamenilor și organizațiilor lui Soros în activitatea Curții; nimic de mirare că în România numai Evenimentul zilei, ActiveNews și Cotidianul au dat atenție acestor grozăvii).

Revenind, Cererea către CEDO mi-am însoțit-o, atunci și ulterior, cu mai multe solicitări de imparțialitate, de evitare a ingerințelor în dosar. Am vizat explicit patru persoane având relații cu organizațiile lui Soros și/ sau personal cu Andreescu: judecătorul Ungariei, András Sajó (în acea membru al Secției Curții din care făcea parte și România – fost membru, timp de șapte ani, în board-ul Open Society Justice Initiative de la New York și profesor la Universitatea Central Europeană (CEU) din Budapesta (înființată de Soros cu o investiție de 880 milioane dolari); judecătorul Bulgariei, Yonko Grozev – membru fondator al Comitetului Helsinki Bulgar și membru în board-uri ale lui Soros, inclusiv la cel din New York și el, timp de 15 ani; judecătoarea Letoniei, Ineta Ziemele – profesoară la Facultatea de Drept din Riga, Facultate fondată și co-finanțată de Fundația letonă pentru o Societate Deschisă; fosta judecătoare ad-hoc a României la CEDO Renate Weber (la data Cererii mele, membră a Parlamentului European). Am mai sesizat și cu privire la judecătorul în exercițiu la acea dată Corneliu Bîrsan, care, împreună cu Ineta Ziemele (și cu alți cinci judecători) au adoptat Hotărârea favorabilă lui Andreescu în dosarul cu Pleșu (Hotărârea în română, aici <https://jurisprudencedo.com/Andreescu-c.-Romaniei-Condannare-penala-pentru-calomnie-nejustificata.-Libertatea-de-exprimare.html> Cei doi judecători s-au aflat într-un nepermis conflict de interese/ incompatibilitate (art 21 alin 3 din Convenția europeană) în sensul că, la data examinării cauzei și adoptării Hotărârii, ei făceau parte, alături și de Renate desigur, din Consiliul științific al Noii Reviste Române de Drepturile Omului, revistă ce-l avea director pe nimeni altul decât pe Andreescu (în facsimilul 2, revista cu Andreescu director și cu cei trei “îngeri(?) păzitori” ai săi, toți trei judecători la CEDO (și asta da noroc în viață!). Pleșu, sărmanul, bag mâna în foc că nici azi, după un deceniu, habar n-are ce l-a lovit...

CEDO – talpa iadului

La 19 iulie 2013, președintele Secției, Josep Casadevall, din partea Principatului Andorra, decide comunicarea Cererii Guvernului; anterior, prin Situația de fapt, stabilește (cum ar fi putut altfel?) că Andreescu a avut calitatea de politician. În 2015 Casadevall pleacă însă, și vine președinte ungurul András Sajó, colegul lui Renate și Andreescu din rețeaua lui Soros. În 2017 pleacă și András Sajó (cărui de asemenea m-am adresat cerându-i ca soluționarea dosarului să se facă cu imparțialitate) – iar succesorul maghiar face parte din completul de 3 care îmi declară Cererea ca „vădit nefondată” (!) și în consecință și inadmisibilă (formulă care îmi închide orice cale de atac). Motivarea? O mare rușine (să mă ierte judecătorii onești ai CEDO). Dacă judecătorii Tribunalului București au avut măcar decența să suțină sec că Andreescu n-a fost politician/ n-a exercitat o poziție oficială (fără să mai recurgă și la vreo altă malversațiune), oamenii lui Soros, și posibil și securiștii lui Ceaușescu, au avut la CEDO cinismul unei fals fabulos. Ei au decis că Andreescu n-a fost ce-a fost pentru că nici CPUN n-a fost ce-a fost de fapt: adică “organul provizoriu al puterii de stat cu atribute legislative” (astfel cum însuși acest organ și-a definit propriul statut prin Comunicatul din 17 februarie 1990, publicat în Monitorul Oficial nr 29 din 17 februarie 1990). În Cererea către CEDO am făcut precizări foarte clare și în privința statutului CPUN. Succesorul lui András Sajó (Péter Paczolay pre numele său) le-a spus

însă celor doi colegi că CPUN a fost, atenție, “organismul care a dizolvat structurile de putere ale regimului comunist”. Eu știam că ungerii au o problemă cu Transilvania, dar acum încă una și cu Revoluția însângerată a românilor? Și chiar așa? Români, vecinii dragi ai lui Péter Paczolay, au avut halucinații când jumătate de an au văzut aproape zi de zi la televizor cu ochii lor cum CPUN, în interminabile și aprinse ședințe, a dezbătut și votat – ca un veritabil Parlament, chiar dacă provizoriu – nu mai puțin de 68 decrete-legi și 123 de decrete. Sau, apropo, pentru Sajó și Paczolay să fi contat cumva și faptul că, pentru agenda sa, Andreescu face parte din specia extrem de rară a ne-maghiarilor având distincții din partea Guvernului de la Budapesta?

Apoi, repet, deși Andreescu însuși a recunoscut prin articolul din Ziua implicarea în „privatizarea” (frauduloasă și în interes propriu) a celei mai mari Edituri din România, cei trei judecătorii europeni (ai drepturilor omului, cum să nu) au ratificat oroarea Tribunalului București, în sensul că nu s-ar fi dovedit implicarea membrului CPUN Andreescu în numita “privatizare”. Prin aceasta judecătorii au mers inclusiv împotriva jurisprudenței CEDO care stabilește că în cauzele având ca obiect încălcarea libertății de exprimare Curtea intervine atunci când instanțele naționale rețin o situație de fapt neconformă cu realitatea. În sfârșit, judecătorii au recurs la falsuri și în privința caracterizărilor pe care i le-am făcut lui Andreescu (ei indică aceste caracterizări exclusiv în franceză, fără a menționa măcar într-un singur caz și corespondentul în română). Deci, constituie un fals patent că l-aș fi numit pe Andreescu “nebun”, „canalie”, „escroc” sau că ar fi “prestat servicii către anumite cancelarii occidentale”. Eu, ca să dau la acest capitol numai acest exemplu, l-am numit pe Andreescu, drept “apucat”, cu sensul de „persoană care se enervează repede” – sens rezultat atât din dicționarul limbii române, dar și din contextul factual descris de articolul meu, iar judecătorii își permit abuzul cinic să-mi atribuie caracterizarea lui Andreescu drept o persoană bolnavă: „nebun,,/“maniac”, („fou furieux”).

Și încă ceva, cel mai probabil conștientizând rușinea „operei” lor, la scurt timp oamenii Curții și-o mută într-alt loc decât cel pe care mi-l indicaseră în scris că o pot găsi, adică la <https://hudoc.echr.coe.int/sites/fra> , link care accesează la rându-i pagina <https://hudoc.echr.coe.int/fre#%22documentcollectionid%22:%22GRANDCHAMBER%22,%22CHAMBER%22%22%22>. Câteva zile, Decizia (publicată la 16/01/2020) s-a aflat acolo, după care a fost pusă mai la dos, așa – cunoaștem tehnica, o folosesc și autoritățile române corupte, nimic nou sub soare. Dacă n-au ezitat ei să falsifice faptele din dosar, nu văd de ce judecătorii n-ar fi făcut și pasul acesta (în facsimilul 3 se poate vedea absența documentului).

Alte câteva chestiuni, de încheiere

Propun oricui și un exercițiu de reflecție privind imparțialitatea CEDO, prin compararea modului de soluționare a cauzei mele cu reputația lui Andreescu, cu cel în care Curtea i-a „apărat” acestuia libertatea de exprimare (în ce condiții, am văzut) împotriva lui Pleșu. CEDO a decis că mie bine mi s-a făcut că am fost condamnat, în condițiile în care principala problemă în dosar (de maxim interes public!) a fost implicarea lui Andreescu, în perioada în care a fost membru al organului de stat legislativ, CPUN, în “privatizarea” celei mai mari Edituri românești – situație

de fapt pe care nu doar că am probat-o indubitabil, dar care a fost recunoscută, tot indubitabil, de însăși “partea vătămată” (halal!). Dincolo, Andreescu răspândește fără absolut nicio dovadă (recunoscând asta cu subiect și predicat!) suspiciunea că Pleșu a fost securist, iar CEDO îi dă dreptate. Dar apropo de impostură, Andreescu avea probleme cu presupusul securism al lui Pleșu, însă n-a avut nicio problemă să se recăsătorească cu o agentă dovedită a Securității lui Ceaușescu infiltrată sub comunism la Ambasada Olandei (și să mai și ascundă asta timp de peste un deceniu, până când a aflat presa).

Și că veni vorba, în România e de mult banal răul pe care Securitatea l-a făcut țării și oamenilor, și după 1989, inclusiv prin gravele ingerințe în Justiție, în special împotriva celor ce s-au aflat pe lista ei neagră. În ultimii circa 15 ani am mai avut trei procese la CEDO, ce mi-au fost tratate cam în același mod. Spun „cam”, pentru că ceva ca data aceasta mi se pare greu spre imposibil de egalat – și știu ce spun, dat fiind că de aproape 27 de ani, prin natura preocupărilor, activitatea CEDO a constituit pentru mine o temă de top. În două din cele trei procese, cu mize mari, am avut indicii mai mult decât rezonabile ale intervenției Securității și la acest nivel (voi vorbi cât voi putea mai curând și despre aceasta). Dar, întreb, sunt de mirare atari suspiciuni când, de exemplu, sub Ceaușescu, în patru ani diferiți, Corneliu Bîrsan a avut stagii de studiu în străinătate? Se putea așa ceva fără legături cu Securitatea? Sau judecătorul ce l-a precedat la CEDO, Marin Voicu, cel care, după un scurt mandat la Strasbourg, ajuns judecător, în țară, la instanța supremă, și-a dat instant demisia în momentul în care legea a început să oblige la declarații scrise privind relațiile cu Poliția politică comunistă. Să nu ne fie oare clar și în acest caz pe cine trimisese Securitatea la CEDO? Sau, succesele în cascadă ale Monicăi Macovei la CEDO (unde și ea a avut și are o foarte mare influență) – în zeci de cauze, unele cu mari mize financiare – să se explice numai prin faptul că a fost și este și ea o apropiată a lui George Soros, sau există și detalii inavuabile privind relațiile cu Securitatea, pe care știu că ea nu le-a lămurit public nici azi (despre soțul său, de exemplu, despre sine)? Detalii ce au condus inclusiv la încetarea activității mele la Comitetul Helsinki (ea fiind președintă iar eu lucrând la unul din programele Comitetului, ca și în anii co-președinției Andreescu-Renate); a trebuit să plec la scurt timp după ce spusesem vicepreședintei Manuela Ștefănescu (mâna dreaptă a Monicăi, despre care tocmai aflasem că înainte de 89 “lucrase” și ea la Ambasada SUA) că s-ar cuveni să clarificăm totuși între noi, membrii organizației, chestiunea (ne)colaborării fiecăruia cu Securitatea.

Prin urmare, în întreg contextul descris aici, pot eu să nu ridic o puternică suspiciune cu privire la soluționarea dosarului meu? (Evenimentul zilei – în trei părți, la 16, 17 și 18 aprilie 2020 și ActiveNews la 15 aprilie 2020)

*

CEDO: de la forța dreptului la dreptul forței

Kovesi victorioasă la CEDO. Un jurist care se respectă nici nu are ce comenta la o așa sminteală.

Câteva observații voi face totuși, repetând parțial ce-am mai spus și atunci când satrapul cu cătușe s-a adresat CEDO. Aceasta nu înainte, însă, de a spune câteva alte lucruri. Unu: miza „reabilitării” lui Kovesi n-a fost a lui Kovesi ci a celor de la Berlin, Paris și Bruxelles care au pus-o să facă ce-a făcut în România – și care, apoi, atunci când agenta lor a fost demisă deplin justificat și legal în țară, ne-au scuipat în obraz și au pus-o Procuror șef al Europei. Cauza Kovesi la CEDO a fost una strict politică, fără absolut nicio legătură cu dreptul. Doi: că procesul a fost doar un simulacru ne-o arată inclusiv urgența soluționării lui, 1 an și 5 luni (azi procesele durează 6-7 ani). Nimic, dar absolut nimic din situația de fapt și de drept din dosar nici măcar nu sugerează în ce-ar fi putut consta urgența soluționării (cazistica pe termen lung a CEDO arată că nici dreptul la viață sau prevenirea torturii n-au impus vreodată o asemenea grabă); că lucrurile aveau să decurgă cum deja vedem că au decurs, am anticipat încă din iulie 2019, într-un articol publicat tot la ActiveNews.

Trei: decizia incalificabilă a CEDO este rezultat al conivenței neo-marxiștilor din cele trei capitale cu “judecătorii” europeni având aceeași agendă politică cu ei, precum și cu oamenii din rețeaua lui Soros; punte între toți cei pomeniți, Monica Macovei (apropiată a lui Soros și parte a aceluiași Sistem ca și Kovesi, ambele având practic aceleași antecedente "profesionale" și biografice, familiale). La Strasbourg Kovesi a fost reprezentată de avocata Nicoleta Popescu (în hotărârea de ieri, vom vedea de ce, CEDO îi "protejează" identitatea – „N. T. Popescu”). Steaua Nicoletei răsare în 2003, când Macovei, șefa Comitetului Helsinki Român, o aduce și o impune acolo. Era perioada în care unele ONG-uri finanțate de Soros (între ele CHR) încep să fie preluate, netransparent și corupt, de oameni cu legături în fosta și noua Securitate și în Procuratura comunistă (am cerut atunci lămuriri la Comitet, nu le-am primit și am fost obligat să plec). Din cam aceeași perioadă oamenii din rețelele lui Soros infiltrează masiv, ideologizat și profund corupt, CEDO. Despre grozăviile petrecute de atunci și până azi, un ONG european (European Centre for Law and Justice) a publicat un raport devastator în ianuarie curent (date în plus am adus în articolul pe care l-am publicat în urmă cu nici o lună pe tema aceasta de Evenimentul zilei și la ActiveNews). Detaliu important: după 2005 Macovei și Nicoleta au câștigat la CEDO zeci de procese fiecare, cele mai multe cu mari mize financiare (Nicoleta peste 30 de procese) – în condițiile în care Ioana Banu și Adriana Dăgăliță, recrutate de cele două din același mediu, au fost trimise să servească cauza chiar în staff-ul CEDO. Hotărârea publicată ieri de CEDO n-a mai putut să ascundă ceea ce cu siguranță s-ar fi dorit ascuns după publicarea raportului ECLJ, dar și a textului meu tocmai amintit (raportat Grefei CEDO): Kovesi a câștigat procesul în condițiile în care în dosar, în urmă cu aproape un an, au fost admise ca „interveniente” în favoarea sa (și în defavoarea statului român) nu mai puțin de trei organizații finanțate de Soros – Open Society Justice Initiative, Helsinki Foundation for Human Rights, și International Bar Association’s Human Rights Institute.

Revenind la fond, Kovesi s-a plâns că a fost demisă de la conducerea DNA prin Decizia CCR din 30 mai 2018. Când de fapt acest lucru s-a întâmplat prin Decretul președintelui României, la propunerea ministrului Justiției (am detaliat încă în ianuarie 2019, în alt articol la ActiveNews). Prin urmare, presupunând că chiar avea motive s-o facă, ea ar fi trebuit să se plângă (mai întâi în țară, și mai apoi la CEDO, dacă ar mai fi fost cazul) împotriva celor două din urmă acte – iar nu împotriva Deciziei CCR, întrucât prin ea CCR a soluționat o chestiune de drept constituțional pur – "conflictul juridic de natură constituțională" dintre președinte și ministrul Justiției. Ea și-a „motivată” cererea cu nimic altceva decât cu o presupuziție delirantă, fără niciun temei juridic (primită însă de CEDO cu valoare de postulat), anume că dacă s-ar fi adresat unei instanțe din țară reclamând demiterea sa, această instanță “ar fi fost limitată în hotărârea sa de Decizia CCR”. Din acest punct de vedere Cererea lui Kovesi la CEDO se impunea declarată din capul locului inadmisibilă pentru neepuizarea căilor de atac interne (art 35 alin Convenția europeană a drepturilor omului).

Dar motivarea hotărârii e plină de nenumărate alte asemenea „argumente”, cinice și fără nicio legătură cu dreptul, ci doar cu dreptul forței politice. Pentru că nu le permiteau să ajungă la decizia dorită, se vede cu ochiul liber că judecătorii CEDO au aruncat la gunoi, la propriu, propria Convenție și propria jurisprudență, acumulată în zeci de ani. Apelând la ce, în loc? La rapoarte ale GRECO, ale Comisiei de la Veneția, ale Comisiei europene și chiar ale ONU (culmea nebuliei!) – din care au citat fără vreo noimă pagini întregi. Care rapoarte vorbesc despre ce? Dau un singur exemplu: despre responsabilitatea autorităților și despre "echitatea procesuală" (invențiune, aici, a unor minți stricate) „în cazurile care implică înlăturarea sau demiterea procurorilor”.

În rest, nu cred că mai e ceva de așteptat decât ca altădată glorioasa CEDO să sfârșească în mizeria în care se tot afundă de aproape două decenii.

P.S. Cu totul surprinzător mesajul prin care d-l ambasador Zuckerman “a salutat decizia CEDO” și pe președinte Iohannis, care... a salutat și el hotărârea Curții. Mesajul reamintește că procurorul abuziv a fost „câștigătoare a titlului Femeia Curajoasă a anului 2014 acordat de Ambasada SUA”. D-le ambasador, este demult și limpede lămurit că neo-marxiștii democrați din SUA (cu care Președintele Trump duce astăzi o bătălie cum numai cu un inamic extern se cere dus) și-au dat mâna cu coreligionarii europeni pentru a pune Justiția din România sub controlul serviciilor secrete și al procurorilor. Vă este necunoscut faptul acesta, și semnați comunicate scrise de staff-ul democrat al Ambasadei, sau asumați conștient o linie diferită de linia președintelui dvs? Proclamat în fața întregii lumi de la tribuna ONU, principiul său fundamental de politică externă i-a făcut pe români să aibă alte așteptări din partea Americii: ”Viitorul aparține națiunilor suverane și independente, care-și protejează cetățenii.” Nu continuați, d-le ambasador, pe linia predecesorului democrat – căruia, spre deosebire de dvs, timp de cinci ani, nici prin minte nu i-a trecut să spună vreodată ceea ce dvs ați repetat de mai multe ori în cele nici șase luni de mandat, ca mesaj din partea d-lui Trump: „România nu are un prieten mai bun decât SUA”! Și încă ceva, dacă staff-ul democrat v-ar fi asigurat o mai completă cunoaștere și o

lectură onestă a întregului dosar Kovesi, inclusiv din perioada în care liderii europeni au provocat și întreținut prin el controverse extrem de aprinse, ați fi putut să constatați și dvs că ne aflăm în prezența unui caz prin care se vor obținute falii cât mai adânci la nivelul societății românești. Un caz asemănător celui din zilele trecute, când președintele Iohannis s-a dat la provocarea iresponsabilă cu PSD-ul vrând să dea Ardealul ungarilor. (ActiveNews, 6 mai 2020)

*

Zodia virusului și altele (XI) – ActiveNews, 19 mai 2020, pasaj

Am publicat recent două texte document probând penetrarea ilegală și interesată a CEDO de către unele ONG-uri (și persoane) finanțate de George Soros. Cunosc bine mai ales din interior – și am și scris fără vreo rețineră – bună parte din istoricul unor asemenea lucruri. Cunosc bine, de exemplu, cum APADOR-CH a fost folosită de Monica Macovei pentru a se lansa în politică pentru a-l susține pe Traian Băsescu și ai lui (și ca să ajungă ea însăși ministru al Justiției). Lucruri asemănătoare, cu același scop politic, s-au întâmplat și la Institutul pentru Politici Publice (IPP) – iar explicația că Violeta Alexandru (fostă Bau) este azi ministru și ea tot astfel se explică. Monica Macovei a ținut însă și obiective de influență și financiare, organizându-și, cum am arătat recent, o adevărată strategie și echipă la nivelul Curții de la Strasbourg. Ce simt nevoia să spun în plus față de cele de până acum, și s-o fac mai explicit ca oricând altădată, e că niciodată n-am avut nici cel mai mic indiciu că comportamente indiscutabil corupte precum cele în discuție ar fi avut vreun fel de acord de la George Soros sau de la colaboratorii săi apropiați (în orice caz nu până când el s-a aflat efectiv în vârful structurilor prin care a finanțat domenii foarte importante pentru țări precum România: drepturile omului, ale persoanelor cu dizabilități, accesul la justiție, integritatea publică etc). El era și este prea bogat ca să fie interesat de dividende de la organizații ca IPP și APADOR; ori de la organizația soră din Bulgaria, a lui Yonko Grozev – un personaj deplorabil, de cinci ani judecător cu o ascensiune fulminantă la CEDO; venit în 2010 la București, cu fiica turnătoarei Mona Muscă, să dreagă împotriva-mi un raport de “evaluare” frauduloasă și vindicativă. Apoi, ca să revin, din punct de vedere strict politic Soros nu s-a dovedit prin nimic interesat de ce s-a întâmplat la București, Sofia, sau în alte asemenea capitale. Când privește implicarea deschisă împotriva lui Trump, cred că și-a făcut mai ales sieși un deserviciu, în special prin aceea că adversarii actualului Președinte erau și sunt, de fapt, infinit mai străini de idealurile sale civice și politice decât el însuși i-a crezut (și poate că-i mai crede încă). În sfârșit, dacă George Soros are cu adevărat o vină, aceea cred că e că, în timp, nu s-a îngrijit suficient ca, la nivelul tuturor ONG-urilor pe care le-a finanțat (și nu doar al cvasitotalității lor), integritatea și apolitismul să devină realități organizaționale pe care eu însumi le-am auzit reclamate de el, imperativ și repetat.